

מה המשותף לשוערים אוליבר רק, זוברבילר ורושטו? בין הפותרים נכונה תוגרל הזכות לעמוד בשער הנבחרות הלאומיות של גרמניה, שוויץ וטורקיה וכמו כן, אף יוענץ חוזה מרשים בקבוצות ורדר ברמן, גראסהפורס ופנרבחצ'ה מתנת מכבי ת"א.

שאלת השאלות היום בבלומפילד, תהיה מה יהיה מצבו של שוער ניקוסיה, מורפיס, בסיום המשחק. האם גם הוא יקבל חוזה ענק לשנים הבאות או שבדומה לשוער זלגיריס וילנה שביקר בבלומפילד בקיץ 2001 גם הוא יחפש בהקדם את הטיסה מישראל. התשובות אצל אבי נמני, אייל ברקוביץ, רוסו ובורא עולם. אחרי שנתיים של מחאות על מחירי כרטיסים, יחס ההנהלה לאוהדיה, יחס המשטרה ואבי נמני-סוף סוף אוהדי מכבי יכולים להגיע בשקט לבלומפילד ולעודד 90 דקות. התגעגענו.

לאילו שנפגשים לראשונה עם עיתון זה, נספר שמטרת העיתון היא להציג את דעות האוהדים וארגון השחקן ה-12 בפרט, לשמור על מסורת וערכי המועדון ולהוסיף עוד תבלין לתרבות האהדה שהתפתחה אצלנו בשנים האחרונות. העיתון אגב, אינו קשור להנהלה ואינו נתמך כספית על ידה.

בגיליון השלישי של עיתון האוהדים "יהודה המכבי", תוכלו למצוא טורי אוהדים בנושא פתיחת העונה, אבי נמני ומכבי, טור על גראסהפורס 95, כתבה על אוהד מכבי מגוש קטיף, טורו של יאיר לפיד עוד בזמן שכתב בעיתון "מעריב" וכתבה על הפעם הראשונה שאירופה שמעה את השם "מכבי תל-אביב" ולא בהקשר של מיקי ברקוביץ ושמעון מזרחי. כמו כן, אנו מזכרים שאת הגיליון הזה כמו את שאר הגיליונות, אפשר למצוא באתר ארגון השחקן ה-12. בתקווה שמורפיס יוציא כמה שיותר כדורים מהרשת היום, מערכת "יהודה המכבי".

התרמות לתפאורת היציע/ דבר ארגון השחקן ה-12

אוהדים יקרים, אנו עומדים בפתחה של עונת כדורגל המזמנת למחלקת הכדורגל של מכבי ת"א מאבקים רבים. מאבקים בהם קול הקהל הצהוב חייב להשמע. אלו מאבקים בהם אנו חייבים להפגין לא רק תמיכה קולנית, אלא גם תמיכה בעזרת תפאורת היציע, על מנת ששחקננו ירגישו כמה שיותר תמיכה מצד הקהל הצהוב. במשך השנים האחרונות, הדגישו שחקני הקבוצה את חשיבות העידוד והתפאורה מבחינתם ואת תחושתם שהדבר דוחף אותם להישגים. לצערנו, תפאורה (דגלי פריסה, דגלים, כרזות, פלקטים, דגלונים וכדומה) עולים כסף רב. במשך השנים האחרונות עבדנו לא פעם והוצאנו לפועל תפאורת שהיו לשם דבר ביציעי הכדורגל ונתנו תמיכה רבה בשחקנים וגאווה לאוהדי הקבוצה. לא היינו יכולים להוציא לפועל את אותן התפאורות ללא עזרתכם בהתרמות. כספי ההתרמות ביחד עם כספי ארגון השחקן ה-12 היו למרכיב חשוב בהוצאתן לפועל של תפאורות רבות.

לקראת המשחקים החשובים הקרבים ובאים קרי : גביע אופ"א ודרבי ליגה אנו מחזשים את ההתרמות, על מנת שיאסף סכום כסף רציני, שיאפשר הכנת תפאורה משמעותית, כאשר כבר לדרכי טוטו האחרון-הצלחנו להוציא לפועל תפאורה בשערים 8 ו-11. **אנא ממכם, פתחו את כיסכם בפני המתרימים לצידו התפאורה עם התג המיוחד, כדי שקהלנו יוכל לספק תמיכה מלאה ורחבה לשחקני הקבוצה.**

בהצלחה לכולנו, ארגון השחקן ה-12. WWW.12P.CO.IL

תשעה באב אומנם עבר, אך ספק אם המסר של אותו יום שגרם לחורבן הבית ובית המקדש, בגלל שנאת חינום-נקלט והופנם בקרב תושבי שער 11. מוקדש לחברי הארגונים: השחקן ה-12, האולטראס, הסאב, אוהדי הקבוצה הפעילים וכלל אוהדי הקבוצה.

האישי הזה הוא אחי/ יאיר לפיד-מעריב

האישי ההוא-שאני שונא-העומד בהפגנות עם השלט "מוות לערבים", הוא בעצם אותו האישי-שאני אוהב-המגיש מימיה לשבוי, מפני שגם הוא בנאדם. והאישי ההוא-שאני שונא-שצובע את שמו על פסל במיקנוס, הוא בעצם אותו האישי-שאני אוהב- שמלווה לי \$50 באתונה, רק בגלל שגם אני ישראלי.

והאישי ההוא-שאני שונא-שבשם ערכים דתיים, שאפילו הוא לא מבין, תובע זכות היסטורית על הפרת והחידקל, הוא בעצם אותו אישי-שאני אוהב-שעומד לידי ביום הכיפורים ומראה לי, בסבלנות אין קץ, את הקטעים הנכונים.

והאישי ההוא-שאני שונא-שחושב ש'שלום עכשיו' הם בוגדים והמערך הוא משוגע, הוא בעצם אותו האישי-שאני אוהב-שנותן לי את הסיגריה האחרונה שלו בעמדת השמירה, בתוך הקור של לילה לבנוני נוסף.

והאישי ההוא-שאני שונא-שדוחף אותי בתור לאוטובוס וזיעתו נדבקת אלי, הוא בעצם אותו האישי-שאני אוהב-שמבזבז יום שלם בשביל להחזיר הביתה את הילד של השכנים שאיבד את דרכו. והאישי ההוא-שאני שונא-שנכנס למסעדה החביבה עלי והורס לי את הערב בקולניות המעצבנת שלו, הוא בעצם אותו האישי-שאני אוהב-שעבד כל היום במפעל ייצור והתרגל לצעוק כדי שרעש המכונה לא יפריע לו.

והאישי ההוא-שאני שונא-שקורא לי 'אחי' למרות שהוא לא, הוא בעצם אותו האישי-שאני אוהב- שם ארצה או לא, הוא אחי.

כי זה מה שיש, ואתה חלק ממשוהו, ומעבר לכל ההבדלים והצעקות והעניינים ה'משהו' הזה לא נורא כל כך, ואם תרצה או לא תרצה- ה'משהו' הזה הוא גם אתה.

שיעור היסטוריה-המשחק הראשון של מכבי ביבשת ואלטה-מכבי ת"א קיץ 92/עוז גל

בעונת 91/92 סיימה מכבי תקופה נוראית של 13 שנים ללא אליפות, כאשר גרנט והניכיו החזירו את הצלחת הביתה. בקיץ 92 החלה ישראל לקחת חלק בגביעי אירופה השונים, ומכבי כאלופת המדינה הייתה הראשונה שזכתה לשחק במסגרת אירופאית, מוקדמות ליגת האלופות. המשחק הראשון וההיסטורי נערך במלטה מול ואלטה האלופה המקומית. מכבי הפעילה לחץ כבד על שערה של ואלטה כבר בשלב מוקדם של המשחק, בדקה העשירית קלינגר מסר למליקה והאחרון ניסה להכניע את קורטיס, השוער המלטזי היה במקום. שלוש דקות בלבד לאחר מכן הרים מליקה את הכדור מהאגף הימני אל אבי כהן שחיכה ברחבה, אך השוער המלטזי שוב עשה את שלו כשהדף את הכדור מעל המשקוף. בהמשך המחצית הקצב של המשחק נרגע, כאשר הקבוצות יורדות למחצית בשוויון. גם במחצית השנייה השליטה של מכבי במשחק הייתה ברורה, אבל הצהובים כמעט ולא הצליחו ליצור מצבי הבקעה. וכשלא כובשים זה בדרך כלל מגיע מהצד השני, וכך היה. בדקה ה-75 איבד גדי ברומר את הכדור בקרבת השער של אובארוב, וזארב המלטזי ניצל זאת כדי לשלוח כדור רוחב אל חברו לקבוצה, ג'רפה שמקרוב קבע 1-0 מפתיע לואלטה. דווקא השער שמכבי ספגה היה מה שהעיר אותה, שש דקות לאחר מכן הרים איציק זוהר כדור קרן אל אבי כהן שנגח פנימה, 1-1. במכבי רצו ניצחון והמשיכו לתקוף את השער המלטזי, מה שהשתלם בדקה ה-87. ירון דרורי המחליף מסר לאבי נמני שחלף בין שני שחקני הגנה מלטזים, הטעה בקלילות את השוער ומול שער ריק דחק את הכדור פנימה, 2-1 למכבי בסיום המשחק הראשון באירופה.

" הוא מתעורר מחלום לא זוכר מה היה בו מאה שנים של בדידות ליד המיטה עוד זכרון מילדות בא עם אובדן התמימות איפה ההוא שכולם מחכים לו ? "

אין אוהד שלא שאל את עצמו את השאלה הזאת במשחק הראשון בבלומפילד. אחרי שנתיים שהרגישו כמו מאה שנות מכבי ת"א בגלות, הדבר שכולם חיכו לו הוא הרגע הזה שאבי נמני יוצא בראש החבורה הצהובה מחדרי ההלבשה, כמעט שניה של שקט - החלפת מבטים וחיוכים ואז להתפרקות הטוטאלית של הגרון.

לפני שנתיים נשבר לשער 11 הלב. שלוש עונות של בנייה וציפייה הסתיימו באליפות עם השפיץ של הנעל, השפיץ של ההוא שכולם מחכים לו - רק בשביל להיות מגורש בקיץ.

האירוניה היא החלק המרכזי בסיפור שלנו, בשנתיים האחרונות כל מי שהעז להפגין טיפה של אהבה למספר 8 נחשב למצורע. היום על גל השיבה הביתה רוכבים להם רבבת מנויים ואפילו התקשורת המטיפה.

ואנחנו? לא מחפשים נקמה, נשכח להם את הרע כמו שהם שכחו את הטוב. בסך הכל רוצים תשובה - איפה ההוא שכולם מחכים לו ?

" היא מיוחדת אחת שמחכה לו יושבת שעות מסתכלת מהבר אש באביב באויר ועוד מעט היא תשיר שיר אהבה שכולם מחכים לו "

העלייה הראשונה לחימום, המסירה הראשונה, הבעיטה הראשונה לשער, הגול ראשון, הריצה אל האוהדים עם היד מונפת אל על.

רבות דובר ורבות עוד ידובר על שנת המאה אבל לדברים האלה אנחנו מחכים, לשמחת החיים, אז מצד אחד יש את הרומנטיקה של משינה - אבל אנחנו התכנסנו היום בשביל הרומנטיקה של מכבי ת"א, הרומנטיקה שלנו - וכדורגל הוא הספורט הכי רומנטי.

דרוש: ספונסר למימון תפאורת היציע

בעלי עסקים המעוניינים לתרום לתפאורת היציע בסכומים גדולים ובו זמנית לקבל פרסום של עסקם באתר האינטרנט, בעיתון אוהדים או בכל דרך אחרת (פרטים בטלפון)-מוזמנים ליצור קשר עם ניר בריימן במספר הפלאפון: 054-5224843 עזרו לנו לצבוע את היציע בצהוב!

לכבוד: שחקני מחלקת הכדורגל של מכבי ת"א, עונת 2005-2006

בעיירה קטנה ליד לונדון, במקום שנקרא טווינקהאם, שוכן מוזיאון הרוגבי הלאומי של אנגליה, ממש בסמוך לאיצטדיון הלאומי והענק.

בחדר ההלבשה המפואר של נבחרת אנגליה יש סיסמאות קרב לרוב, רובן ברוח השלט הענק במרכז החדר: "winning is everything". הניצחון הוא הכל.

ממש לפני היציאה למנהרת השחקנים, מעיפים מבט לתקרה כדי לגלות שרשום שם, באותיות קידוש לבנה: "enjoy". תיהנו.

במנהרת השחקנים, בצד שבו עומדים שחקני היריבה, יש ריבועי זהב, שחקוקים עליהם באותיות שחורות כל הניצחונות הגדולים וההירואים של הנבחרת האנגלית משחר הקמתה. ובצד של השחקנים האנגלית יש כיתוב ענק, לאורך כל הקיר, בצבע בולט על הרקע הלבן ובוהק. "just think who stood here": רק תחשבו מי עמד פה. במנהרה הזאת. במדים האלה. רק תדמיינו.

השמות, הגאווה והמסורת פשוט זועקים מכל אבן באיצטדיון היפהפה הזה.

ועוד מעט תעלו אתם לדשא. מי אתם, ואיפה הייתם ומה עשיתם לפני שלבשתם את החולצה, בכלל לא משנה. מה שכן משנה, מאוד, זה שתבינו, שחקנים יקרים, שבין אם תרצו ובין אם לאו, אתם עומדים על פתח הכניסה לדפי ההיסטוריה. ובין אם זו היסטוריה שנרצה להדחיק או לשמר, לספר לנכדים עם חיוך או דמעה, אתם כותבים עוד דף בהיסטוריה של מועדון הכדורגל של מכבי ת"א. על כתיפכם ובכפות רגליכם מונחות ההיסטוריה, הגאווה והמסורת.

ורק תחשבו, רק תדמיינו, מי עמד שם קודם, לפניכם, באותם מדים צהובים, עם אותו סמל, של מגן דויד וכדורגל צהוב וכחול. ג'רי בית הלוי ורפי כהן, ודוביד שוויצר וגדי ברומר, שורה אובארום וניר קלינגר, גיורא שפיגל ואלי דריקס. רק תחשבו על אבי כהן, שעמד שם לפני שפיצץ את הרשת האדומה, ואבי נימני לפני שבעט את הפנדל שהביא עוד גביע לתל אביב הצהובה, ושם עמד שייע גלזר לפני שפירק רשת אחרי רשת. שם עמדו שחקנים, ממש כמוכם, שלקחו, כל אחד בזמנו, 18 אליפויות ו-22 גביעים.

שחקנים כמוכם, לא מאמן ולא מגרש ולא אוהדים, שחקנים, הם אלו שהפכו את מכבי ת"א לאימפריה שהיא.

ועכשיו, שחקנים יקרים, האימפריה מונחת ברגליים שלכם. המסורת והגאווה של מאות אלפי אנשים, נשים וילדים מונחים ברגליים שלכם.

כל מה שאני מבקשת, זה שתחשבו על כל זה, כשאתם עולים לשחק, כשאתם עומדים במנהרה בדרך למשחק הראשון שלכם העונה במדים הצהובים.

ובקשה אחרונה, שחקנים אהובים, דקה לפני שאתם דורכים במגרש, תעיפו מבט למעלה. תראו אותנו. תראו אותי. ואל תשכחו למה אתם פה, ולמה אני פה, ולמה עיני רבים כל כך נשואים אליכם. כי אנחנו אוהבים את המשחק. תסתכלו עלינו ותזכרו שאנחנו פה כדי להינות. ואנחנו רוצים שגם אתם תהנו. בשבילנו ובשבילכם.

שחקנים אהובים, האימפריה ברגליים שלכם. תשמרו עליה. בשביל הסמל, בשביל הגאווה, בשביל המסורת ובשביל הכבוד, בשבילכם, ובעיקר, בעיקר - בשבילנו.

אוהבת אותכם המון - איה

מחפש לפרסם בזול?

רוצה שאלפי אוהדי מכבי ידעו על העסק שלך?

רוצה לפרסם בעיתון האוהדים ובכך גם לעזור בהוצאת עיתון?

המשבצת הזו יכולה להיות שלך!

לפרטים : עוז גל-052-3282020

לפני שמונה ימים התבקש איתי יצחקי-אוהד מכבי מגוש קטיף, לעזוב את ביתו שבנוה דקלים * 15 יום לפני תחילת ביצוע תוכנית ההתנתקות דברה עמו מערכת "יהודה המכבי" על האהדה למכבי מרחוק, הספורט בגוש קטיף, פוליטיקה ודומיה בספורט ומעט על גוש קטיף.

הקהל של מכבי תל-אביב הוא הקהל הגדול בארץ. עד כמה גדול תעיד העובדה שאוהדי מכבי גרים בכל מקום בארץ, ממטולה שבצפון ועד לאילת שבדרום. בין היתר גרים גם בגוש קטיף אוהדי מכבי. כמנהגנו בקודש לציין אירועים בחברה הישראלית עם הקשר למכבי (ראיון בגיליון הקודם עם אברהם בנדורי סמוך ליום העצמאות), בחרנו במערכת "יהודה המכבי" להתייחס גם לתוכנית ההתנתקות. מכבי ת"א הוא מועדון שבניגוד לבית"ר ולהפועל לא מזוהה עם דעה פוליטית מובהקת, אלא עם הציונות וסיפור חג החנוכה, מתוך כך החלטתנו שלא לגעת בנקודה הפוליטית לשמאל או לימין ולו במעט, אלא פשוט לגעת בזווית של אוהד מכבי, בספורט בגוש קטיף ואהדה למכבי מרחוק, בלי שום הקשר פוליטי.

"צהוב-כחול מגיל 7"

לא פשוט למצוא אוהד מכבי מגוש קטיף שמוכן לדבר על הרגשותיו לנוכח תוכנית התנתקות. גם ניסיונות החיפוש במחסום כיסופים על ידי כוחות גולני הצהובים הנמצאים בגזרה, הסתיימו במספר האליפויות שיש לקבוצה של הלוחמים. ובכל זאת, אחרי לא מעט חיפושים נמצא האוהד איתי יצחקי, המתגורר בגוש קטיף מנוכח מעמדו כתלמיד ישיבת ההסדר (שירות המאפשר לבני הכיפות הסרוגות של הציונות הדתית לשלב לימודי תורה עם שירות צבאי לכל דבר) בנוה דקלים שבגוש קטיף.

איתי החל לאהוד את מכבי בגיל 7. את מרבית אהדתו למכבי ת"א, חולק איתי לקבוצת הכדורסל של המועדון, כשבכדורגל חולק הבחור סימפטיה למספר 8 בצהוב-כחול של מכבי. את הקריירה הצהובה שלו זוכר איתי בעיקר ממחלקת הכדורסל, אבל המשחק הראשון שהוא זוכר הוא דווקא הפסד לבולוניה בשנות ה-90.

לפני תשעה עשרה שנה נולד איתי בגוש קטיף ומאז התגורר במורג ("במורג יש משפחות דתיות וחילוניות. מקום ממש מקסים. אני מצטער שעזבנו שם"). בין היתר הספיק איתי ללמוד בבית הספר המקומי בנוה דקלים ובישיבה התיכונית באור עזיון. לפני כשנתיים וחצי התבקש אביו על ידי מקום עבודתו, לעבור לעבוד בצפון הארץ. המשפחה ארזה את חפציה ואיתי ארז את צעיפו הצהוב. זאת היתה הפעם הראשונה שעזב איתי את גוש קטיף. מרצון יש להגיד. לפני כשנה חזר איתי להתגורר בגוש קטיף בפנימיה של ישיבת ההסדר ולמעשה חזר למקום מגוריו המקורי.

"לא צריך לערב פוליטיקה בספורט"

את הראיון התחלנו כ-18 יום לפני ביצוע התוכנית, כאשר מצד אחד איתי מתרגש לקראת העונה הקרובה, אבל עושה רושם שתוכנית התנתקות לא נותנת לו מנוח והזדמנות להנות.

ספר לנו על גוש קטיף.

"הגוש בעצם סופח/נכבש במלחמת יוהכ"פ בשנת 1973. בהתחלה, כשהמדינה שלחה אנשים להתגורר

שם, הגוש היה מקום ממש ממש פצפון. מספר ישובים מועטים וממש קטנים. מאז, הגוש בתנופה אדירה. אני זוכר את עצמי בגיל 6-7 רץ על הדיונות בגוש, הכל רק חול וחול, לעומת זאת במרוצת השנים מצאתי

את עצמי רץ על מרבדי דשא! בהתחלה גן הילדים היחיד בגוש היה בנוה דקלים, עם הזמן נפתח לכל ישוב גן משלו. פעם, כשהקימו את מורג, במקום היו רק 5 משפחות. היום אנחנו 160 משפחות. חוץ מזה, בגוש יש הים הכי יפה בארץ (רק החוף בקיסריה יכול להתחרות בו)."

איך הספורט בגוש? יש קבוצות כדורגל או כדורסל?

"בגוש יש לכל ישוב קבוצת כדורגל משלו. הכדורסל פחות פופולרי בגוש, הכדורגל הוא הספורט השולט. יש גם את הגלישה בים. אבל אלה יחידי סגולה.

יש ליגה של הגוש, לכל ישוב יש קבוצה. בינתיים גידד מובילים את הטבלה. אבל יש לציין שבליגה הזו משחקים בעיקר ילדים בטווח הגילאים 14 עד 16."

איך מתחלקת האהדה של תושבי גוש קטיף לקבוצות הכדורגל?

"האהדה מתחלקת בצורה ברורה מאוד. יש כאלה שאוהדים את הפועל ב"ש (העיר הכי קרובה לגוש ששחקה בליגת העל), יש כאלה שאוהדים את מכבי חיפה (כי היא האלופה. מיותר לומר שאלה האחים הקטנים של כל אחד, נכון? ילדים בני 6), ונראה לי שהרוב אוהדים את מכבי, וגם בית"ר כבודה במקומה מונח-הקבוצה של ה"מסורתיים". אבל אני יכול לומר שנמני הוא אהבת חייהם של הרבה אנשים. וקלינגר פחות."

בתור אוהד שנמצא בדרום הרחוק איך אתה שומר קשר עם הקבוצה?

יוצא לך להגיע למשחקים מדי פעם?

"לפעמים הולכים למשחקים, בייחוד נוער הגוש. יש את עמותת "לב לנוער", של לב לבייב (איש העסקים). היא מארגנת לנוער יש"ע בכלל, הרבה פעילויות כפייות. לפעמים מתמזל מזלו של נוער הגוש והוא זוכה ללכת למשחק. חוץ מזה, יש כמה שרופים בנשמה שהולכים לפחות למשחק בחודש. לאלה שלא הולכים באורח קבע יש את אתרי האוהדים של מכבי באינטרנט."

בשנה האחרונה הסלוגן "תנו לצה"ל לנצח" נשמע פעמים רבות בבלומפילד. מה דעתך על פוליטיקה בספורט?

"לדעתי פוליטיקה וספורט לא צריך לערב ביחד. אלו שני דברים שונים בתכלית השינוי! אם נצא רגע מהמשפט "מכבי ת"א אהבת חי", ונחזור להסתכל על המציאות בעיניים פרופורציונליות, ספורט נועד לבדר, ופוליטיקה, זה מה שמכתיב את המהלכים למדינה שלמה. חוץ מזה, שמה שיפה בקהל של מכבי, שהוא מכיל (כמעט) את כל גווני החברה, אז ככה אנחנו גורמים לאחרים להרגיש לא שייכים. את הצעקות הפוליטיות נשאיר לה"כים ולניסים משעל, ואת העידוד נשאיר לספורט. ממש לא צריך לערב את שני הדברים יחד."

ככל שאנו מתקרבים לביצוע התוכנית עלולות קריאות בנוסח "נאצים" מצד תושבי גוש קטיף. אוהדי הפועל משתמשים לא פעם במילה "נאצים" בהקשר למכבי. אתה חושב שיש מקום לקריאות כאלה במגרש הספורט?

הבעיה של אוהדי הפועל היא חוסר פרופורציה ותו לא. כמו שאין סיבה לאוהדי מכבי להשתמש בהקשרים פוליטיים בשירים שלהם כמו "תנו לצה"ל לנצח", כך אין צורך לערב נושא כה רגיש כמו השואה. בטח שבקהל של הפועל יש אוהדים שמשפחתם קשורה בדרך כזאת או אחרת לשואה. לקרוא למכבי נאצים? אין פה פרופורציה. הגעיל אותי לראות בזמנו צלב קרס בקריית שלום. אין לזה מקום בספורט.

בשורה התחתונה, אתה צועד לתהליך אישי שהוא קצת יותר כואב מהפסד בדרכי או בגמר אירופאי.

שאלה אישית, אם אפשר. איך נראה לך שתרגיש ביום שאחרי?

אני מניח שהתחושה תהיה ממש נוראה. אני ממש מסרב לנסות להסביר איך ההרגשה.

מה אפשר לאחל לך?

"שאני אראה את מכבי זוכה השנה בתארים במגרש ואחזור אחרי המשחק הביתה לגוש קטיף."

או פנרבחצ'ה או ורדר ברמן. אמאל'ה! אירופה בשטח! איפה קומיסטי מתחבא?

אם יש טראומה שאקח איתי לכל החיים ממשחקים אירופאים זה המשחק מתאריך 23.8.95. למה קשטן לא עלה עם שתי חלוצים? למה נועם שוהם לא היה בחומה? למה אובארום לא סגר פינה? ומי זה לעזאזל קומיסטי שגזל לי את חלום הצמפיונס ליג?

אין משחק אירופאי שלא עובר עם זכרונות (ואולי סיוטים) מאותו יום שבו מכבי היתה צריכה לפרוץ ערים ויבשות במפעל הכי רומנטי שקיים בכדורגל העולמי (ויסלחו לי החבר'ה מפיפא והמונדיאלים). אותו יום שבו מכבי היתה צריכה לצבור עשרות מילוני שקלים שיהיו לקפיצת מדרגה בכדורגל ישראלי וישאירו מאחור את כל השחרים והתאומים (כמה זמן אתם נותנים לגאידמק?) של קבוצות ארצנו. גם העלייה האחרונה לצמפיונס ליג וההישג הגדול בשנה שעברה, לא ישכיחו את אותו יום. על זילנה לא נדבר, זהו סיפור אחר.

הימים היו ימים אפטר הגמל של אלפרד ברכה בבירת הנגב. זוהר חזר הביתה (איצטדיון "גאון" קרוב לקריית שלום), יבגני קשנצב כבש מול ראשון לציון במשחק אימון וויקטור מורוז הגיע לחזק מהפועל ב"ש (קיבל סיבוב על הגמל המיתולוגי?), אבל השיא או לפחות כך אנו רואים זאת היום-היה בדבר הגעתו של המאמן בעל החמסה מכפ"ס. צחקו עליו שאחרי עונה גרועה בהפועל חיפה הוא לא מתאים למועדון כמו מכבי, בכינו למה גרנט עזב (נשמע היום הזוי משהו) ובמקומונים של ת"א הסתלבטו עליו שאת הדרך לקריית שלום הוא לא מצא. אבל קשטן, כמו שאנחנו אוכלים את עצמנו בשנים האחרונות, הגיע לעבוד. מאז 77 שער 11 לא ראה דאבל.

אבל דבר אחד אמרו על דרור ודווקא את זה הוא שבר אצל האדומים ב-2002. הוא לא מתאים לאירופה. לא אשכח את הקפיצה מאושר אחרי הגול המרגש של קשנצב בשווייץ, לא אשכח את ההחמצות של נמני ודריקס בשווייץ (מועצת יש"ע ביקשה למסור שבמדינה מתוקנת היו מעמידים על כך לדין), לא אשכח את המתח העצום עד לגומלין בבלומפילד, לא אשכח את האופוריה שהתקשורת החזירה לי שזהו-אנחנו בצמפיונס! ולבטח שלא אשכח את אותו יום שבו החרגולים משווייץ שכבו על הדשא של פרצלינה מאושר.

אז נכון, הסיטואציה לא דומה. למכבי קיץ 05, אין את הקשנצב שלה שביקיע שער חוץ וכאן אחרי הכל, זה לא המילונים של הצמפיונס ליג. אבל מכבי עם "כמעטים" זה הולך לא רע. הפעם מבחינה מקצועית, המצב יותר קשה. עושה רושם של תסריט זילנה, למרות שאיפה הדייגים מסלובקיה ואיפה האיצטדיון GSP. אבל למרות הכל, אני אהיה בטוח שקומיסטי מסתתר בחדר ההלבשה של הקפריסאים ואוטוטו יעלה לתקע לבחורים של קלינגר את המסמר האחרון. אחרי הכל, גדי ברומר, דריקס, קלינגר, נמני ושורה אובארום עדיין באזור. מספרים שאפילו פדרמן חזר לעשות קאמבק.

להפועל יש את פרשת השרוכים, לחיפה את גילי לנדאו מ-86, להפועל פ"ת יש את האליפות של 91 ולנו אם ירשו לי אוהדי מכבי בעלי הטראומה מהיד של לנדאו ב-83, יש את גראסהופרס קיץ 95.

שטראובר, גונולאס, סטרול יחיאל, אבו סיאם, קאקו, ברקוביץ, נמני, רוסו, טריקה ודיין. שנית גראסהופרס לא תחזור-דיר בלאק.

מכבי מלחמה!

עיתון האוהדים של אוהדי מכבי תל-אביב

יהודה זל המוכבי

Maccabi Tel-Aviv Fanzine

גיליון שלישי, מכבי-אפועל ניקוסיה, גביע אופ"א, 25.8.05 אתר השחקן ה-12: WWW.12P.CO.IL

